

Spring, som vil vise sig ikke at være heldigt. Jeg tror derfor, at Lovforslaget § 17 med sin Bestemmelse om, at det er først, efterat Dyrigheden har erklæret, at der har været usorubfete Omstændigheder tilfiede, hvorfor Forandringer maa anses for ønskelig, at Kontrakten kan løses, er heldig. I den Retning anser jeg Landstingsudvalgets § 16 Nr. 6 for bedre end den Affattelse, som Lovforslaget har faaet nu. — Lovforslaget siger dernæst, at i Tilfælde af Lærlingens Sygdom, naar han opholder sig i Mesterens Hus, skal der ydes ham Næring og Hjælp i en vis Tid, men jeg frugter for, at denne Bestemmelse vil indvirke uheldig paa Mesterens Tilbøjelighed til at have Lærlingen i sit Hus. Jeg ser heller ikke, at Lovgivningsmagten har nogen Interesse i, hvorledes dette Forhold ordnes. Det kan jo ofte være saaledes, at Lærlingens Forældre eller Børge bedre kunne yde Lærlingen denne Støtte, og det bliver da et Spørgsmaal, som afgjøres ved Kontraktens Indgaaelse, saa jeg tror, det vilde være rigtigt, om man kun traf en Bestemmelse om, at der ved Kontraktens Indgaaelse skulde tages Bestemmelse herom. Hvad dernæst det Spørgsmaal angaar, som vistnok meget ofte volder Uenighed, nemlig om det Arbejde, som Lærlingen skal udføre udenfor selve Taget, da tror jeg ogsaa, det vilde være rigtigt, at man ved Kontraktens Indgaaelse traf saa omfattende Bestemmelser herom, som muligt. Der er selvfølgelig visse Arbejder, som Lærlingen maa udføre, men man har ogsaa mange Exempler paa, at man i saa Henseende kræver altfor meget af Lærlingen. Naar man vil gjøre ham til Barnepig, kan det nok siges, at Mesteren her gaar for vidt i sine Krav. Dige saa godt det er, at man har Kontrakt med Hensyn til Forholdet mellem Mester og Lærling, lige saa godt er det selvfølgelig, at der staar Noget i denne Kontrakt. Jeg tror derfor, man her vil gaa en heldig Vej ved at indsatte Bestemmelser, gaaende ud paa, at dette Forhold ordnes ved Kontraktens Indgaaelse. — Endnu skal jeg kun sige, at jeg ønsker denne Sag tagen under omfattende Overveelse. Jeg tror, at den har sin store Betydning, men man kan selvfølgelig ogsaa overvurdere denne Betydning og navnlig de Følger, man strax venter af Lovforslaget; men det vilde efter min Mening være meget urigtigt ikke at tage dette Spørgsmaal under en saadan Overveelse, at man i den nærmeste Fremtid kan faae en Lov paa dette Omraade.

Stürup: Det er ikke alle Lovforslag, som ved deres første Fremkomst kunne siges at være modtagne med en saadan Belvillie som dette; ja, man kunde gjerne sige, at det voldte Glæde, navnlig hos hele Haandværksstanden. Jeg ser i denne Glæde en Anerkendelse af, at man efter at have hævet de gamle Laagsforhold, dog følger, at trods de mange Mangler, som de havde, var

der dog Noget ved dem, som var godt. Navnlig dette, at Forholdet mellem Mester og Lærling er blevet løsnet paa en saadan Maade, at Lærlingen og senere Svenden for Diebliffet ikke almindelig talt opfyldte de Betingelser, man kan stille til dem, er uheldigt. Fordi vi have enkelte Haandværkere, som ved deres Dygtighed og mere omfattende Maade at drive Forretningen paa, fremdeles ere istand til at kunne hede Haandværksstandens Stilling, saaledes at vore Haandværkere have faaet Premier saa vel paa Udstillinger heri Landet som i Udlandet, saa maa vi dog ikke forvegle dem med den mindre Haandværker, den lille Haandværker. Der er vel neppe Nogen ikke alene blandt Haandværkerne selv, men ogsaa blandt Andre, som have haft med Haandværkerne at gjøre, uden at han er kommen til den Erkendelse, at nu til dags faar man meget ofte sendt ikke alene en Lærling, men ogsaa en Svend, som er i den Grad upaalidelig til sit Arbejde, at man, naar Mesteren ikke staar ved Siden af dem eller jævnlig ser til dem, ikke kan forlade sig paa deres Arbejde. Siger man saa Noget til Mesteren herom, saa siger han: Hvad skal jeg gjøre? Det er dog en Svend, som meget er anbefalet mig! Svendeprove har han ikke afslagt, men han har et Slags Bevis fra en Mester. Ifølge Beretningen fra Lærlingeforeningen er det ikke forekommet saa ganske sjældent, at navnlig en Lærling er løben fra en Mester til en anden og mange Gange blot for derved at kunne staa sig et Slags Svendebrev. Han kommer da til en anden Mester, der ikke kender ham, og Mesteren tror da, at Svendebrevet virkelig har Betydning og antager Lærlingen. — Naar der, som det forekommer mig, just ikke for Diebliffet bliver set paa Sagen med saa venlige Øine, som Tilfældet var i Begyndelsen, tror jeg, det hovedsagelig ligger i den Maade, hvorpaa Lovforslaget er udgaaet fra det høje Landsting. Som det nu foreligger, vil det vistnok neppe være tilfredsstillende, og i det Hele taget forekommer det mig, at man kunde have vist lidt mere Hensyn til den omtalte Lærlingeforening, end man har gjort. Denne Forening har kun bestaaet i 6 Aar og tæller allerede 1000 Medlemmer i Kjøbenhavn og 700 i Provindserne. Den har oprettet 700 Lærekontrakter, og der er udsørt over 200 Svendeprov. Foreningens Sygekasse er først begyndt i 1877 og har allerede udbetalt 3,000 Kr. i Understøttelse. Biblioteket tæller allerede, stjøndt det ikke er mere end to Aar gammelt, 1,700 Bind, og det bliver saa godt benyttet, at man har Uger, i hvilke Ullaanene have været 300. Til en Fond, som er bestemt til Reiseunderstøttelser og Bølgninger, maa Mestrene betale aarlig 2 Kr. 8 N., og derved har man allerede opsamlet den ikke ubetydelige Sum af 5,000 Kr. For Voldgiftsretten var der i Aarene fra 1876—80 150 Sager angaaende